

— Момчето ми! пицеше Лиловица, — азъ си не давамъ сина за такава киеца и вонта!.. И тя се хвърляше, като усорлица, възъ ония, които ѝ прѣчехъ.

— Булка Лиловице, извика единъ грубъ гласъ, — киеца и вонта! какво прави Рачко при неж! Тука ще го направимъ, както е обичаятъ.

— Какво ще го правите? ще го бѣсите ли? нѣкого убийтъ ли е? И тя се пакъ хвърляше расчорлавена и обемѣда къмъ вратата.

— Ще ги вѣнчѣмъ, както му е приликата.

— Азъ ъж нещъ тая вѣщица!

— Синъ ти ъж щѣ — него ще вѣнчѣмъ.

Отчаяната майка незнаеше какво да прави. Тя усѣщаше, че тоя общи сждъ е по-силенъ отъ нежъ.

Тя се развайка: Изговорихъ дѣтето ми! покоси се живота ми!... Чума да ъж раскъса тая разбѣсенъла кучка, дѣто помами сина ми!

Глъчката растѣше заедно съ наваляка. Срѣдъ размѣсенія шумъ раздавахъ се нѣкои гласове по-ясно, по всичкитѣ въ единъ духъ:

— Вѣнчило, вѣнчило! па всеѣко чудо за три дни, викаше единъ.

— Вържи попа да е мирно селото, обади се други махаленецъ.

— Каквото дирилъ намѣрилъ, казваше трети.

— Чакай да видимъ, тя да го не е викала?

— А бе момчето ъж искаше бе!

— Като е така, защо шемата?

— Чакатъ отъ конака да дойде човѣкъ, та да отворѣтъ.

— Ето онъ-башиятъ, дойде, извикахъ.

Шерифъ-ага съ двамата пандури растика тълпата.

— Сега тукъ да ги вѣнчѣмъ, изрева нѣкой си.

— Не, по-напрѣдъ на хамама ще ги водимъ съ тѣпани, да станхтъ кѣпани, отзова се Ганчо Паякътъ.